

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.

TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:

Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:

minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI AR:

Egy évre 4 kor. Negyedévre 1 kor
Fél évre 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

A vasárnapi korcsmázás ellen.

Az erdélyi ref. egyházkerület legközelebbi közgyűlésének egyik tárgya az lesz, hogy véleményt nyilvánítson az országos Konvent felhívására a korcsmáknak vasárnapokon való csukvatartása tárgyában. Nem ismerjük ugyan az egyházkerület Igazgató-tanácsának előterjesztését, de meg vagyunk győződve arról, hogy az határozott és erőteljes követelése lesz a vasárnapi korcsmázás eltörlésének.

Tavaly Máday Izidor miniszteri tanácsos megközelítő pontossággal kiszámította, hogy Magyarország évente sörben, borban, pálinkában 6796.000 hektolitert fogyaszt. Évente pedig 481,471.000 koronát költ korcsmai szeszre! Vagyis, ha e négyszázmilliót megosztanák a közoktatásügy és a szociális jóléti intézmények évi költségvetésében, akkor Magyarország tényleg Európa legelső kulturálmává fejlődne. Így azonban e horribilis számok, minthogy törvényes intézkedések útjukba nem állanak, csak progresszióban lehetnek.

A kormány, mely zászlójára irta a szociális törvényeket, érthetetlenül elhanyagolja a legfőbb szociális tevékenység programját: az országos alkoholvész törvényes uton való megszüntetését. Ennek első orvossága a vasárnapi korcsmazárás. Tudvalevő dolog, hogy a vasárnapok gurítják

a sok-sok bűnös koronát az állam kincstárába s a vasárnapok töltik meg a kórházakat, fegyházakat, örömtanyákat a szesz áldozataival.

A gyermek Jézus.

A néhány száz millió korona, mely az állam anyagi gyarapodására megbecsülhetetlen erkölcsi romlás útján vezet, azon mód kiadásba megy a

kórházak, tébolydák, fegyházak, javítóintézetek és gyermekmenhelyek föntartására, mert ezeknek lakóit háromnegyed részben a vasárnapi szesz szállítja. Azt pedig ki sem lehet számítani, hogy a vasárnapi iszákosság mennyire csökkenti iparban és mezőgazdaságban az ország munkás erejét, mert az kétségtelen, hogy az átkorcsmázott vasárnapi mámor után a munkás nem az a produktív munkaerő, ami józan állapotban.

Ha tehát Magyarország jövő nemzedékét az elsatnyulástól meg akarjuk menteni, akkor tovább nem szabad a kormányra várakoznunk. A kormány félti az államjövendelmét, de mi ennél sokkal drágább kincseket féltünk. Mi féltjük a vállaskölcsiséget és ennek elvesztésével a magyarságot.

Minden egyház álljon oda azon mozgalom mellé, amely a pálinkafogyasztás, főként pedig a vasárnapi korcsmázás ellen indulva: az *Alkohol ellenes szövetség* munkássága címén ismeretes. Sajnos, hogy nem mi református, illetőleg protestáns lelkészek vagyunk e téren a kezdeményezők, de legyünk legalább első segítő társak népünk java, vallaskölcsi megtartása érdekében!

BŰNBÁNATI ÉNEK.

Az új énekes könyvből. 24. dics.

Gondviselő jó atyám vagy,
Oh, én édes Istenem
Látom én, hogy minden elhagy
E világon, csak te nem.
Hozzád vágyom, benned élek
Üdvöt mástól nem remélek.

Mint az alélt bús virágra
Megújító harmatot,
Vérző szívem fájdalmára
Csak te hintesz balzsamot;
Könnyül sorsom terhe rajtam,
Ha imára nyílik ajkam.

Rám-rám derül ismeretlen
Útamon egy kis öröm
Azt is a te véghetetlen
Jóságodnak köszönöm:
Hála könnyem tündöklése
A te neved hirdetése.

Gyenge vagyok, lankadoznak
Buzgóságom szárnyai,
Bármily hiven vágyakoznak

Szined elé szállani;
Oh, adj erőt, hogy míg élek,
Egyedül csak neked éljek.

Oh add, hogyha majd bevégezem
E mulandó életet,
Lelkem tisztán és egészen
Egyesüljön te veled;
El ne vonjon semmi többé
Tied legyenek mindörökké!

Egyről-másról.

„Ki hisz ma még csodákban!?” — kérdik a felvilágosodottak, s mivel bölcsességük sokszor nem találkozik ellenkezéssel, mások meggondolatlanul utánuk fecsegik. Inkább inyükre is van ez így. Zavartalanabul járhatnak utjokon azzal a képzzel Istenről, hogy Ő személyesen nem avatkozik a világ dolgaiba és mindent a maga természetes folyamatának enged át. De mi a természetes tulajdonképpen? Természetes-e az élettelen ásványra nézve, hogy a növény csirázik, növekedik, virágzik és gyümölcsöt terem? Távolról sem. A növényre ugyan természetes, de a köre nézve csoda. És épp úgy a növényre nézve csoda, hogy az állat mozog és örömeinek meg fájdalmának kifejezést tud adni. Az ember ismét ezt a három fokozatot mulja felül: megmunkálja a földet, learatja a gabonát, házban lakik és mi mindent fordított már hasznára az emberi elme az idők folyamán! Az ember mindezt természetesnek találja, de az alatta levő fokozatokra nézve csoda. És már most: ha Isten azt miveli, a mire más teremtmény nem képes, ha az Ő cselekvőképességére nincs határ szabva, akkor az, a mi az ember szemében csodásnak és talán hihetetlennek látszik, mégis csak legtermészetesebb életnyilvánulása a legfőbb lénynek. Vajjon nein nyilvánvalóan tűnik-e ki ebből, hogy a csodának tagadása, pontosan szemügyre véve, istentagadás? Vagy más valami ez, mintha a kö tagadni akarná, hogy a virág virágzik és illatozik és hogy a madár magasan repül?

Különös jelenség, hogy azok az emberek, akik a maguk személyére nézve fölöslegesnek tartják a vallást, érdekeiket mégis különös bizalommal helyezik olyan emberek kezébe, akikről tudják, hogy igaz keresztyének. És igazuk van. Mert aki bensőleg Istenel érintkezik, abban külsőképpen bátran bizhatunk. Az óvatos kereskedő pénztárát, a gondos gazdasszony gyermekeit és házát szivesebben bizza hívő keresztyének gondjaira, sem mint olyan emberekére, akik Istenel nem törődnek. Minden ember valamely cél felé törekszik és aki az oda fel való után tör, az a földi dolgokban bizonyára hűségesebb sáfár annál, aki csak e világon keresi boldogulását. Idegen földön, rossz-hirű erdőségben eltévedt két vándor. Egyszerre, mikor már rájok borult az éj, elértek egy magányos vendég

fogadóhoz, melynek külseje nem volt felette bizalomkeltő. „Megnézzük, hogy fest belül“ — vélekedett az egyik s bementek. Oda bent a szobában a gazda éppen esti ájtatosságot tartott háznépével s a jövevények, jóllehet vándorlásuk közben, még az imént csufolódtak az isteni dolgok felett, most már mégis nagyon boldogok voltak, hogy ily jó helyen kaptak szállást. Pompásan átaludták az éjjelt s midőn reggel, szives bucsuzás után, folytatták utjokat, kénytelenek voltak egymásnak megvallani, hogy a keresztyén hit mégis csak nagy hatalom, melynek oltalmában bizony hajthatja fejét nyugalomra a vándor. Igen ám, ha helyesen vonnánk le a következtetéseket, akkor az eredmény a nézetek teljes megváltozásához vezetne.

Sokszor hangoztatják a hitetlenek: „Nincs Isten Senki se látta. Nincs rá szükségem. Szivem az én Istenem, karom az én segítőm, eszem az én lelkem. A Biblia meséskönyv, a papok találták ki. A világ magától nyerte mostani alakját

Mikor egyszer ilyen beszéd folyt a csapszékben! felállt egy ember, elővette óráját és megmutatta a társaságnak, mint valami különös csodadolgot: tulajdonképpen önmagától csinálódott, egy kis acélmagból fejlődött ki, rugója magától húzódik fel s ha elromlik, magától igazítódik meg.“ — „Bolonddá akar minket tartani az úr?“ — kérde az, aki az imént a szót vitte — „Bizony, bolond kigyelmed“ — felelt az idegen — „ha tagadja a világ teremtőjét, holott még a zseborát sem tudja elképzelni alkotó mester nélkül.“ — Más alkalommal egy uton levő fiatal lelkipásztor tért be egy vendégfogadóba. Éppen vásáros nap volt. A szomszéd asztalnál néhány vásáros ember ült. Ezek közül az egyik, öklével az asztalra ütve, elkiáltotta magát: „Nincsen Isten! Mind csak papi fecsegés!“ — s a mellett a szomszéd asztalnál ülő fiatal lelkipásztor felé sandított. Ez felemelkedett, oda lépett a nagy hanghoz, rátette kezét annak vállára s mondta: „Barátom, nem ujság, amit most mondott. Megvan az írva a Bibliában is.“ — Micsoda?“ — felelt az ember — „lelkésztől még ilyet nem hallottam.“ — „Nos hát hallja, felolvasom magának“ — ugymond a lelkipásztor. Ezzel elővette zsebéből Bibliáját és fenhargon olvasta a 14. Zsoltár 1. versét: „Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincsen Isten. Megvesztek, utálatosakká lettek igyekezetekben nincsen aki jót cselekedjék,“ — „Amint látja“ — folytatta a lelkipásztor, miközben a fenházó ember elálmékodott — „ilyen balgatagok már Dávid király idejében is akadtak, csak hogy akkortájt egy kicsit szerényebbek valának. Csak az ő szívében mondták és nem kiabálták fenhargon a vásártéren“.

Mikor a tél a földre borítja hótakaróját, mikor jég és fagy takarja a földet, akkor vajjon teljesen megsemmisül a természet élete? Bizonyára nem! Mihelyt elérkezik az idő, megkezdődik a rügyezés és

virágzás és a mi holtnak látszott, új életre kél. És az elhalt emberi testre más sors várna? A föld ölébe fektetik, de új kibontakozás vár reá. A testnek el kell enyésznie, de a beléje elrejtett feltámadás csirája az új, szebb életnek néz elébe. A növénymagnál is elenyészik a látható anyag, de az a titkos erő, mely éppen az enyészetben nyilvánul, viszi véghez az új kialakulást. Dugj egy virághagymát a földbe, ugye nem valami szép a külseje s mégis mily szinpompás virág kél ki belőle! És a begubózott hernyó vajjon élet nélkül szükkölködik-e? Nemde egykor, tarka lepkevé változva magasba tör. Ezt látjuk a növény- és állatvilágban. És ha már most szereteteinket a hideg földbe kell fektetnünk, lehet-e az ő és egykor a magunk feltámadásában kételkednünk? Mit mond az Isten igéje? — „Eljő az óra, melyen mindenek, kik a koporsóban vannak, meghallják az ember fiának szavát és akik jót cselekedtek, kijőnek az életnek feltámadására, akik pedig gonoszt cselekedtek, a kárhozatnak feltámadására.“ — És azután: Elvettetik rothadandó test, feltámasztatik rothadatlan.“ — „Elnyelettetett a halál a diadalomig. De az Istennek legyen hála, ki adott nekünk diadalmat, ami Urunk Jézus Krisztus által.“

Isten igéje.

Halálíg szeretett.

Mert úgy szereté Isten e világot, hogy az ő egyetlen fiát adná, hogy minden valaki hiszen ő benne el ne vesszen, hanem örök életet vegzen. Ján. 3, 16.

Gondolj édes anyád hozzád való nagy szeretetére. Aztán gondolj arra, hogy vajjon te háládatos jó gyermeke voltál és vagy a te édes anyádnak? Aztán gondolj végül . . . gondolj . . . de mégis, csak a legvégén fogom megmondani, hogy mire. Addig elmondom a következő történetet:

A múlt évben történt messze fenn Svédország északi részén, május hó végén, a mikor nálunk már minden virágillatban s napsugárban úszik és a hóviharokról már egészen megfeledkeztünk. D . . . munkás telepnél favágók indultak a hegyek közé. A napsugár tündökölt felettük s mindnyájan az általuk ismert úton haladtak. Minden jól ment s a legkisebb aggodalomra sem volt okuk. Egyszer valamelyik munkásnak az jutott eszébe, hogy a rövidebb hegyi úton vágjanak át céljuk felé s így a rendes járt uton csak egy szegény özvegy asszony maradt, a ki azért nem ment többi társaival, mert vele volt kicsi fiacskája is s a nehezebb hegyi utakon bajosabban tudta volna cipelni őt, mint a sima járt uton. Békén haladt a két felé oszlott társaság tovább. De egyszerre, rettenetes

váratlansággal hóvihar támadt. A hegyek mélységei, mintha egyszerre akarták volna kiönteni az út mellett tátongó szakadékaik tartalmát. Vészes szél süvöltött végig minden felé, a mely elfojtotta a lélekzést s magával sodorta az utjában levőt. A hegyeken a fák ezrei hajtották meg sudaraikat előtte s egész rengetegek dültek a földre irtózatossal.

A nagy vihar alig másfél órát tarthatott. A szélvész elült. Az ég kiderült s mosolyogni próbált.

A nagy félelmet kiállott munkások, minden baj nélkül megmenekültek, hálát adtak a jó Istennek s megemlékeztek a tőlük elszakadt szegény özvegy asszonyról s mivel jó keresztyének voltak, hogy ha, veszélyben lenne, hogy megszabadítsák és segítsenek rajta az ifjabbak visszatértek, hogy megkeressék, utóljérjék.

Mentek az úton, mentek előbb, előbb, a szegény nőnek semmi nyomát sem találták. Mentek tovább, de sem az asszonyt, sem gyermekét nem látták. Kiabáltak úthosszat . . . mig egyszer az utszélben, egy hidoszlopa mellől sirás hangját hallották. Arra felé mentek s odaérve a hidhoz közel a hófúvás alól egy asszony fejkendőjének csücske látszott ki.

A munkások legelőször odasiettek, mert azt hitték, hogy együtt találják meg az anyát és gyermekét, de legnagyobb meglepetésükre, a mint a nőt kivették a hó alól, egyedül, minden felsőruhájától megfosztva találták meg őt. Első tekintetre azt gondolták, hogy valami kegyetlen rabló fosztotta meg ruhájától, de a midőn a kis gyermek is előkerült, akkor megtalálták a magyarázatot is. Az anya a vihar jöttérc s a veszedelem láttára, letépte megáról ruháját, rongyaiba bonyált gyermekét oda kötötte a hidfájához nehogy a szélvész elsodorja, ő maga pedig kitette magát édes anyai szeretetéből kifolyólag a halálnak.

Ime a nő, asszony, édesanya a ki halálig szeret.

Hát azt tudod-e, hogy valaki téged is szeret, egészen a keresztnék haláláig? Tudod-e azt, hogy ha nem áldozta volna magát érted, te is a halál, a bűn halálának örökös martaléka lennél? Tudod-e, hogy kinek a ruházatát kell magadra öltsd, hogy megmaradhass s kinek köteléke tart meg? Eltudod-e mondani igazán és méltán: „Nagy örömmel örülök az Úrban, örvend az én lelkem az én Istenemben: mert idvességnek ruháival öltöztetett fel engem, igazságnak palástjával vett engem körül!” (Es. 61. 10.)

Kegyesség utja.

A forrás

Pár évvel ezelőtt, feleségem gyógykezeltetése végett egyik jóhírnevű fürdőkön voltam. Rengeteg sok volt a betegek száma: öregek, ifjak, gyermekek, férfiak és nők vegyest. Mindenik kezében ivó pohár. A nagy tolongásban mindenik békésen várt a mig

rá is elkerül a sor, hogy a gyógyforráshoz odajut-hasson. Általában pedig a betegek a legpontosabban betöltötték az orvos rendeléseit mindenben, de ez a forrás, az ebből felfakadt gyógyító viz volt az ő vágyaik netovábbja. Es ekkor elgondolkoztam. Egyházunk, templomaink jutottak eszembe a hová nem özönlenek úgy mint ide. Honnan a különbség? Feleletem ez:

Az emberek azért mennek fürdőkre, hogy ott minden áron meggyógyuljanak. Fáradtság, költség, kellemetlenség mind nem számít, ha testi jólétünkről van a szó. Úgy gondolkodunk, hogy kis bajból lesz a nagyobb, azért egyik igyekszik azt megelőzni, azért kuráltatja magát, a másik benne van a bajban, tehát azért áldoz, hogy attól szabaduljon. A halál fenyegeti őket, azért félnek úgy. Ezért olyan türelmesek, békések s engedelmesek az orvos szavának és biznak — gyógyító forrás vizében.

Én Istenem! De vajjon csak a test betegségeitől kell hogy féljünk? Hiszen nem csak ezt érheti a halál? Miért uem gondolunk gyakrabban lelkünk egészségére s javára is? A mi benső valónkkal miért nem törődünk többet. Lelkünk orvosa az Úr Jézus Krisztus; lelkünk gyógyító forrásvize a Szentírás és a Templom az a Bethesda-tava, melynek élővize új egészséget, új életet ad. Ezért keressük fel ezt a forrást... Keressük fel mindig.

Egyháztársadalmi élet.

Az egyháztársadalmi munkásság köre.

Egyik ifju lelkésztársunk, buzgó érdeklődéssel azt kérdi, hogy mit vonjon be egyháztársadalmi, illetőleg építő munkája körébe? Mindenekfelett azt ajánljuk, hogy vonja be a Krisztus evangéliumának hirdetését. Isten igéjének erejével kell életre támasztani a lelkeket, hogy valóban élökké legyenek. Ez a legfőbb hiányunk. Ezen kell legsürgősebben segítenünk. A többi teendőket illetőleg pedig utalunk Erdélyi Református Egyházi Értekezletünknek feladataira, melynek céljait, alapszabályaink a következőleg határozzák meg: „egyházi ismeretek“ terjesztése, a református keresztyén vallás-erkölcsi öntudat s egyházi összetartás érzésének ápolása, a református hit és egyházi-élet erősítése, az egyházi és világi elemnek egyházunk isteni kiküldetéséből folyó feladatainak megoldhatása által követelt közös munkára tömörítése.”

E program a milyen szerény külsőleg, éppen annyira tartalmas bensőleg. Nem harcra hívás mindenki ellen, aki nem a mi hitünk osztályosa; hanem a mi szeretetünk, gondosságunk mindenki iránt nyer abban szervezetet. Külső alakulatában hármasságos megosztása van: egyházkerületi, egyházmegyei és egyházközségi-értekezlet, mindenik fokozaton ugyanazon alapelvek-

kel óhajtván érvényesíteni céljaikat, amelyek egy egyszerű §-ban, aprólékosságig menő részletezéssel sohasem fejezhetők ugyan ki, de amelyek a kor viszonyok által felvetett egyházi és társadalmi kérdéseket mégis tartalmazzák s éppen ezért alkalmat nyújtanak arra, hogy egyházközseinkben a mutatkozó vallásos, társadalmi és gazdasági bajok felderítése, azoknak orvoslása és megelőzése céljából egyházi, ifjúsági, női, munkás stb. egyesületeket, diakonissza-otthonokat, árva, szegényházakat létesítsünk, elbukott, bűnbeesett és büntetésüket kiállott hitsorsosaink részére menedékházakat, foglalkozást nyújtó intézményeket kezdeményezzünk; ott lehessünk népünk anyagi jólétének biztosításánál, a szövetkezeti és nemzetgazdasági tevékenységben, az u. n. szociális közéleti kérdések megoldásának nagy munkájában, az élő hit buzgóságával, az evangélium világosságával, a krisztusi szeretet mindeneket egyezsége vezető nagy hatalmával, korunk legfenyegetőbb s magát szociálisnak valló „exklusiv kereszténységével” az u. n. „keresztény katolikus szocializmus”-sal szemben.

H i r e k.

Olvasd a bibliát.

Jézus az igazi szőlőtő.

Márk ev. 15, 2—8.

Jézus halála előtt utoljára volt együtt tanítványival. Sokszor beszélt hozzájuk példabeszédekben, összehasonlította a jó pásztorral, vízzel, kenyérral stb.; mindazokban a hasonlatokban azt mutatta, hogy mit tesz ő mi értünk, de mikor most a szőlőtővel összehasonlítja magát, azt adja tudtunkra, hogy mit vár mitőlünk, ha már az ő tanítványai akarunk lenni. Megmutatja, hogy az ő vele való közösség gyümölcsöt kell hogy teremjen, máskülönben nem tartozunk hozzá, méltók sem vagyunk az ő nevét viselni.

Árany mondás:

Én választottalak titeket és rendelvelek titeket, hogy elmentvén gyümölcsöt teremjétek és a ti gyümölcsötök megmaradjon. Ján. ev. 15, 16.

Oktató jegyzetek:

I. Az igazi szőlőtő.

Az Izrael népe is szőlőtő volt (LXXX. Zsoltár 8—11.); de annak vesszei nem termettek jó gyümölcsöt, csak vadszőlőt. Jézus az igazi szőlőtő s a vesszők mind azok, kiket megváltott s a kik igazán hisznek ő benne. A vesszők tőle nyernek életet, csak addig virulnak, a meddig ő vele összeköttetésben vannak, a míg Jézus táplálja a mi lelkeinket az élet vizébe. és élet kenyérével. Mi vagyunk-e az ilyen élő vesszők? Elszakadtunk-e minden más vadszőlőtől és Krisztusban élünk-e és ő mibenünk?

II. A terméketlen vessző.

A szőlőtő csak a vesszőkön terem gyümölcsöt. Mi tőlünk emberektől várja az Isten, hogy őt dicsőítsük e földön, nemcsak levelekkel, hanem gyümölcsessel. Hogy miféle gyümölcs

az, lásd Kolossób. lev. 1. 10. 1. Miért van az, hogy nem mindenki termékeny vessző? A szőlőhegyen némelyik vesszőt meglepte a penészgomba, vagy a gyökereken rág valami féreg s elvonja a nedvet, hogy ne jusson a vesszőhöz. A keresztyén ember terméketlenségének oka a bűn: néha olyan, a miről mindenki tud. néha olyan vétek a mit titkon rejtegetünk szívünkben. Némelyik elbizakodva, önmagától és önerejéből akar gyümölcsöt teremni; Jézus nélkül semmit nem cselekedhetünk. A terméketlen vesszőt elvágják és tüzre vetik. (L. Ezékiel 15. 1—4.) Miután belsőleg már elszakadt a Krisztustól mindig jobban e távozik tőle s a vége az örök halál.

III A termékeny vessző.

Ez marad a szőlőtővön; minden nap újra Jézushoz fordul új életerőért; s ezt Jézus soha sem tagadja meg tőle. Az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért. Bár nem tökéletes még a gyümölcs, sok hiba és vétek van még bennünk — de ha Jézusban maradunk, akkor mindig jobban megtisztulunk; a Krisztus vére elmosa vétkeinket; Isten az ő igéjével mint a kétélű fegyverrel megítéli gondolatainkat, szívünket; sőt sokszor szenvedésekkel sújt, hogy több gyümölcsöt teremjünk. (Péter II. 1. 1., 3—8) Es ha mi megmaradunk a Krisztusban ő is megábrázoltatik bennünk (Gal 4. 13) s így a mi gyümölcseinkkel Krisztusnak jó illatja leszünk Isten tisztességére. (II. Kor 2, 15)

— **Eskütétel a király előtt.** Püspökünk, főtiszt. Kenessey Béla ömértósága e hó 28-án Schönbrunban volt, hogy koronás Urunk és királyunk előtt, mint az erdélyi református egyházkerületnek önkormányzati jogánál fogva megválasztott püspöke a szokásos esküt letegye. Az eskütételnél Csekonicz András gróf zászlós úr és Apponyi Albert gróf vallás és közoktatásügyi miniszter segédkeztek. Eskütétel után pedig Püspökünket külön kihallgatáson fogadta a király s élénken érdeklődött az erdélyi ref. egyházkerület ügyei s az itteni vallás — erkölcsi élet állapota iránt.

— **A vasárnap megünnepléséről.** A vasárnap adja meg az egész hét jellegét s így az egész életét is. Az az élet, a melynek nincsen vasárnapja, vagy a melynek vasárnapjai el vannak vesztegetve az olyan, mint az üdítő árnyék nélkül való út a sivatag pusztában.

— **Főtiszteletű Kenessey Béla püspök urunk első hivatali útja.** Kicsiny radnóti egyházközségünk nehéz anyagi viszonyok között küzdve, iskolája érdekében az erdélyi ref. egyházkerület Igazgatótanács támogatásért fordult. Püspökünk, kinek mindeneknél előbb való Isten országa terjesztése, hogy e nehéz és exponált helyzetben levő hiveinket megnyugtassa, az egyházkerület titkárával, nagytiszteletű Péter Károly atyánkfiaival, a mult szombaton Radnóra ment s ott közvetlenül tanulmányozta a helyzetet. Püspökünk szeretetteljes fogadtatását előkészítette a küüllői egyházmege buzgó főgondnoki kara Br. Kemény Ákos főispán és főgondnok, valamint Dr. Boér Elek főgondnok úr és Nagy Domokos esperes atyánkfia, mig a helyi atyafiak közül Dr. Vitályos főszolgabíró és Dr. Péterffy István járásorvos, Moóré Domokos lelkész atyánkfiaival vettek részt a munkában. Ezért megnyugvással mondhatjuk, hogy a mult szombat és vasárnap valóságos ünnepnapja volt Radnótnak és vidékének. A

Püspök úr a tanácskozásokat már szombaton megkezdte, vasárnap pedig ünnepi istentisztelet volt, melyen imát Péter Károly titkár tartott, az istenigét pedig Kenessey püspök úr hirdette János ev. 5. 6. alapján, a velők oszlásáig ható remek beszédben tévén fel a kérdést: „Akarsz-e meggyógyulni?“ Istentisztelet után küldöttségek fogadása, azután közebed volt. Elismeréssel és örömmel gondolunk vissza a Püspök első missziói útjának eredményére s arra, hogy Radnóton igaz evangéliumi örömben s felekezeti egyetértésben sikerült Főpásztorunknak egyesíteni a lelkeket, a melynek tanúsága volt László János ottani r. kath. plebános s a radnóti r. kath. status-tisztviselők lekötő magatartása és figyelme is

— **Konfirmáltak Egyesülete Désen** f. év március havában (úgy, mint tavaly) fejezte be az őszi és téli hónapokra szánt felolvasó-, és munka-estélyeit. Felolvasó-estélyt 1907 októberétől hatot tartott, minden hónap második vasárnapján. A felolvasó-estélyek gondosan összeállított műsora annyi látogatót vonzott a város minden rangu és rendü lakójából valláskülömbőség nélkül, hogy a megyeház díszterme szűknek bizonyult befogadásukra. Így a keresztyén munkásságával már is számottevő egyesületnek alkalma nyílt erkölcsnemesítő, vallásos irányu felolvasások, kedélyfinomító zene és szavalatok hatásától lelkesülő nagy közönség termékeny szívében mustármagot hintenie, mely idővel, mint már is sok jel mutatja, a jótékony-ság áldott gyümölcseit termő hatalmas fává fejlődik Isten dicsőségére. A felolvasó-estélyek tetszés szerinti belépő díja jelentékenyen szaporította az egyesület erejét a szűkölködők gyámolításában. Munka-estélyeit hetenként egyszer a ref. leányiskolában tartotta belépő díj nélkül. Ezekben a családias összejöveteleken a háziasszonyok, kézimunkával megjelent nőknek bibliai magyarázatok, egyházi énekek, szavalatok nyújtottak szellemi táplálékot. Az együtt munkálkodásban, a bizalmas, szeretetteljes érintkezésben a testvériség örök szép eszméje valósult meg. S a néhány kellemesen és hasznosan eltöltött óra után a résztvevők ref. vallásuk iránt ragaszkodással elelve, az élet küzdelmeiben is nyugalmat adó hitteltértek otthonukba. Midőn a Konfirmáltak Egyesületének elnöksége az elért szép eredményről értesít, egyúttal mély hálával emlékezik meg a dési ref. egyházközség fenkölt szellemü lelkészéről, Vásárhelyi Boldizsárról, ki az egyesület tisztí karát bölcs tanácsaival igaz apostoli buzgalommal vezeti és támogatja a valláserkölcsei élet felvirágoztatását és a könyörülő szeretet gyakorlását célzó munkálkodásában. Mi pedig, a legnagyobb elismeréssel s hálával adózunk e derék egyesületnek, kérve további munkájára is Isten áldását.

— **Brádi egyházközségünk a Vasárnapért.** Kónya Dénes brádi ref. lelkész társunk s ottani egyházközségünk presbyteriuma szép példáját adta közelebbről egyháztársadalmi életünk fejlesztése iránti érdeklődésének és buzgóságának azzal, hogy ottani hittestvéreink számára 10 példányban rendelte meg a „Va-

sárnap“ címü lapunkat. Atyafiságos indulattal köszönjük e jóakaró támogatást s adja Isten, hogy hiterősítő munkánknek áldásos sikere legyen e nemes egyházközség buzgó hivei körében is

— **Példaadás a takarékoságban.** Erzsébet francia hercegnőnek egy napon egy gyönyörű kandaló díszet ajánlottak megvételre 400 forintért. Teljesen tetszése szerint fizetheti tevé hozzá a kereskedő. De ő visszautasította azt a következő indokolással: „Evvel az összeggel két kis háztartás havi szükségét elégíthetem ki. Nem veszem meg!“ Vajjon te gyakorlod-e az: a takarékoságot?

Ország-világ.

— **Debrecen a harmadik egyetemért.** Debrecenből írják nekünk: Debrecen, a mai napon tartott rendkívüli közgyűlésén hozott határozatával a harmadik egyetemért versengő városok között az első helyre került. Ezen határozat eredményeképpen ugyanis — figyelembe véve a tiszántúli egyházkerületnek és a debreceni református egyháznak hozzájárulását is, — összesen 10 millió korona áll készen a debreceni egyetem céljaira. Maga a város készpénzben 2 millió kétszáz ezer koronát, — telkekben, kórházi és egyéb épületekben, építési anyagokban 3 millió nyolcszáz ezer koronát, összesen tehát 6 millió koronát szavazott meg. Ehhez jön a tiszántúli református egyházkerület és a debreceni református egyház hozzájárulása, mely a meglevő tanszéki alapokban, a főiskolai nagy könyvtárban és a különféle gyűjteményekben hárommillió koronát, a központi egyetem épület céljaira kijelölt telkekben egy millió koronát jelent. De nemcsak az anyagi hozzájárulás mértéke, hanem egyéb okok is Debrecennek biztosítják az elsőbbséget. Debrecenben van a legnagyobb vidéki főiskola; teljes theologiai, jogi és — a nyelvészeti meg a klasszika — philologiai szakcsoportra kiterjedő bölcsészeti fakultással.

E három fakultásos főiskolától az egyetem már csak egy lépés. Debrecenben, a több százados multu főiskolában lesz meg leginkább az új egyetemnek az a történelmi és tudományos háttere, mely nélkül új kulturális intézmények sikeresen nem működhetnek. Itt lesznek meg — az iskolák és kulturintézmények városában — a legnagyobb mértékben azok az egyéb kulturális intézmények is, melyek az egyetemnek nélkülözhetlen levegőjét képezik. Végül ilymódon a harmadik egyetem a legtipikusabb magyar városba kerül, ahol leginkább biztosított, a sajnosan nélkülözött magyar jellegü tudományos élet kifejlődése és egyszerűsmint megvalósulást talál a magyar protestáns egyház régi kívánsága is, hogy a történelmi egyházak közötti egyenlőség elvének megfelelőleg, neki is legyen egyetemi kötelékben álló theologiai fakultása és az ő légkörében élő állami jellegü egyeteme.